

[Udenrigsministeren.]

for store og optimistiske forventninger om, at forhandlingerne i Genève bliver lette.

Jeg kan i den forbindelse erindre om, at den britiske udenrigsminister i den tale, han i går aftes holdt på et møde i Studenterforeningen, understregede den betydning, man fra engelsk side tillægger de forestående forhandlinger i Genève. Han meddelte, at han, når han kom tilbage fra en rejse i Canada og USA, selv ville tage til Genève for at lede den britiske delegation under forhandlingerne, og han udtrykte håbet om, at mange andre landes udenrigsministre fra de lande, der er repræsenteret på konferencen, på tilsvarende måde ville komme til Genève i slutningen af februar for at undersøge, om der er politiske muligheder for nu at tage et eller to næste skridt i afspændingspolitikken.

Jeg vil gerne derudover sige, at vi naturligvis fra dansk side med interesse følger alle bestræbelserne for at fremme nedrustningen, fremme afspændingen i den kolde krig, og jeg skal understrege, hvad jeg også havde lejlighed til at sige under debatten i slutningen af november, at vi fortsat er af den opfattelse, at der ikke i situationen, hverken som den hidtil har tegnet sig, eller som den ser ud til at tegne sig umiddelbart fremover, er noget, der giver os anledning til at revidere den side af vor udenrigspolitik, som hænger sammen med vort NATO-medlemskab eller vor forsvarspolitik i tilknytning hertil. Afspændingen må ikke føre til, at det sammenhold og det forsvarsberedskab, som er skabt inden for NATO, bliver afsvækket som følge af afspændingsfremskridt. Jeg er overbevist om, at hvis der skete en væsentlig svækkelse af vor vilje til sammenhold inden for NATO, en væsentlig svækkelse af vort forsvarsberedskab inden for NATO-familien, ville det automatisk forringe vore muligheder for at komme videre frem ad afspændingsvejen.

Jeg er naturligvis klar over, at der inden for NATO-landenes kredse er en diskussion i gang om ret væsentlige politisk-strategiske synspunkter, hvor modsatte eller i hvert fald afvigende synspunkter ikke mindst fremføres mellem Frankrig og USA. Denne diskussion vil utvivlsomt fortsætte nogen tid endnu. Jeg håber, at den vil føre til en afklaring, således at NATO står klart og

samlet om den politik, der skal føres fremover. Men jeg vil gerne, for at der ikke skal være nogen tvivl om det, sige, at på det nuværende trin i denne debat tror jeg ikke Danmark har nogen særlig mulighed for at tage initiativer eller øve indsats på denne diskussions eller forhandlings forløb.

Medens vi altså stadig kan sige, at vi lever under den kolde krigs afspændingsmuligheder, tror jeg, jeg må tilføje, at den rejse, jeg har haft lejlighed til at foretage til det fjerne østen og til Sydøstasien, har givet mig et meget stærkt indtryk af, at afspændingsmulighed og afspændingsudsigter i det store og hele er koncentreret til Europa og Nordamerika. I det fjerne østen er der ikke tale om afspænding. I Sydøstasien er der tværtimod tale om stigende spændinger og en atmosfære landene imellem, som er så urolig, så usikker, så ustabil og så spændt, at man med den allerstørste forsigtighed må søge at behandle de problemer, der er opstået i dette område.

Jeg vil gerne pege på, at konflikten imellem Sovjetunionen og Kina er blevet skærpet. Den har jo først og fremmest form af en ideologisk strid, og i den udstrækning, hvori dette er tilfældet, kan man måske se på den uden at tillægge den alt for stor betydning. Jeg ved, at der er kredse, som med glæde ser, at der er opstået en sådan dialog mellem Sovjetunionen og Kina, og jeg mener også, at så langt det kun drejer sig om en sådan ideologisk strid, kan det vel kun tjene til at skabe en vis usikkerhed i den kommunistiske verden og dermed i dens mulighed for at gøre sig gældende i den internationale politik. Men det er min faste overbevisning, at der ikke blot er en ideologisk konflikt imellem Sovjetunionen og Kina. Jeg tror, der ligger reelle interessemodsatninger bag ud over de ideologiske modsætninger, og i det omfang, hvori dette er tilfældet, mener jeg, at det kun kan tjene til en yderligere skærpelse af den internationale situation og derfor hverken kan hilses med tilfredshed eller glæde, men efter min opfattelse kun med en vis frygt og en vis tøven over for, hvad denne udvikling kan indebære.

Som en udløber af konflikten mellem Sovjetunionen og Kina kan man måske også se den skærpelse i uroen i Sydøstasien, som vi kan konstatere. I Vietnam har man